

Arrest

nr. 177 306 van 3 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 oktober 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat H. CHATCHATRIAN, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Marokkaan uit Oujda. Reeds op jonge leeftijd merkte u dat u zowel van mannen als van vrouwen hield. Vanaf 2010 begon u een eerder serieuze relatie met O.(...). Jullie ontmoetten elkaar regelmatig bij u of bij hem thuis en wanneer jullie een uitstap deden in een hotel of een huisje dat jullie huurden. Op 30 december 2012 hadden jullie seksuele betrekkingen in uw kamer in uw ouderlijk huis. Plots stormden uw broer en drie kompanen uw kamer binnen waarop er een handgemeen ontstond. U slaagde erin te ontkomen en vluchtte naar Casablanca, waar u een zestal maanden verbleef. Ondertussen vernam u dat uw vriend O.(...) bij een ongeluk was omgekomen. U vermoedt dat hij door uw broer vermoord is omdat hij de bestuurder was van de vrachtwagen die O.(...) aanreed. Ondertussen vernam u ook van uw moeder dat uw familie u wilde vermoorden. Uw moeder

vond dat het beter was dat u het land zou verlaten en regelde daarvoor documenten. U ging terug naar Oujda wanneer uw reisdocumenten klaar waren om deze op te halen. Vervolgens keerde u terug naar Casablanca. Voor uw vertrek uit Marokko ging u nog een keer Oujda om afscheid te nemen van uw moeder. In juli 2013 vertrok u op legale wijze naar Italië, waar u ongeveer een jaar verbleef. Vervolgens reisde u verder naar België, waar u pas op 5 september 2016 asiel aanvraagde.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u twee verklaringen voor van uw moeder die werden opgesteld door een advocaat waarin staat dat u een homoseksueel bent en daardoor problemen heeft met uw broer en het risico loopt door de Marokkaanse autoriteiten te worden veroordeeld.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Marokko diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Geneefse Conventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Marokko alsnog dergelijk bedoelde vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de Wet over de Subsidiaire Bescherming zou lopen.

In eerste instantie kan er worden getwijfeld of u daadwerkelijk biseksueel bent en omwille van uw seksuele geaardheid in Marokko in de problemen bent gekomen. Zo gaf u vage en ontwijkende antwoorden op de vragen hoe u tot het besef kwam dat u biseksueel bent. Op de vraag hoe u tot het besef kwam dat u biseksueel bent vertelt u dat u geregeld stommiteiten deed in uw wijk, u gevraagd wat u met stommiteiten bedoelt antwoordde u een relatie hebben (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). U gevraagd of dergelijke relatie van de ene dag op de andere komt beweerde u dat u begon toen u elf twaalf jaar was en dat u op vijftien, zestien of zeventien jaar merkte dat u zowel voor mannen als voor vrouwen bent omdat u tussen elf en zeventien jaar veel naar seksvideo's op internet keek. U gevraagd naar welke video's u keek, kon u enkel de site 89.com aangeven. Ook op de vraag wanneer u voor het eerst een seksuele ervaring had met een man blijft u eerder vaag. U kunt het zich niet juist herinneren en stelde dat dit ongeveer op zestienjarige leeftijd was. Op de vraag hoe u met die persoon in contact kwam en hoe jullie uiteindelijk besloten om seks te hebben stelt u dat dit gebeurt door naar films te kijken en dat dit dan zo maar gebeurde (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). U gevraagd of u ooit een meer duurzame relatie had met een man verklaarde u dat u van 2010 tot 2012 een relatie had met O.(...). Hoe jullie ontdekten dat jullie een relatie wilden beginnen antwoordde u opnieuw dat dit gebeurde door samen naar homoporno te kijken. U gevraagd hoe u wist of die persoon interesse had in dergelijke films stelde u dit gewoon te weten omdat u biseksueel bent en hij gay. U gevraagd hoe u wist dat die persoon gay is antwoordde u opnieuw omdat u dikwijls met hem naar films keek. Opnieuw gevraagd hoe u wist dat die man interesse had in seksfilms met mannen, stelde u dat u hem verleidde en hij u verleidde. U gevraagd waar die verleiding plaatsvond beweerde u dat dit in uw kamer was. Gevraagd hoe u opmerkte dat die man interesse had om naar uw kamer te gaan, beweerde u dat u dit gewoon kon zien aan hoe hij praatte en hoe hij zich gedroeg. Dat u zo maar op het zicht kon zien of iemand in Marokko gay is, strookt niet met de door u geschetste homofobe context in Marokko. In de gegeven opstandigheden zou zo iemand immers ook onmiddellijk opvallen bij politie of bij derden die homo's minder goed gezind zijn. Door het afleggen van vage weinig doorleefde verklaringen over uw seksuele geaardheid wordt de geloofwaardigheid daarvan ernstig in twijfel getrokken.

Verder dient nog te worden opgemerkt dat er bedenkingen kunnen worden gemaakt omtrent de geloofwaardigheid van uw problemen die u in Marokko beweerde te hebben gekend en die aan de basis liggen van uw vertrek uit Marokko. Zo liet u optekenen dat de situatie in Marokko voor biseksuelen/homoseksuelen in die mate precair is dat zij lange gevangenisstraffen riskeren of te worden gedood door islamisten (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Desalniettemin had u seksuele betrekkingen met uw vriend in uw kamer in uw ouderlijke woonst zonder dat u zelfs de deur van uw kamer op slot deed (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Dat u dan ook door uw familie ooit zou worden betrapt is dan ook niet verwonderlijk en is in de door u geschetste homofobe context van de Marokkaanse maatschappij dan ook onbegrijpelijk dat u dergelijk risico nam. Te meer er ook alternatieven waren waar jullie elkaar konden ontmoeten. U beweerde immers dat u samen met uw vriend regelmatig naar de kust gingen waar jullie een huisje huurden of in een hotel verbleven (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Verder is het ook eigenaardig dat u, ofschoon u reeds op de hoogte was dat uw broer u wou vermoorden, terugkeerde naar Oujda om afscheid te nemen van uw familie. Dat u afscheid wou nemen van uw moeder is volkomen begrijpelijk, doch dat u het risico nam om terug te keren naar de plaats waar de familieleden wonen die u willen vermoorden is moeilijk te begrijpen. In de gegeven omstandigheden is het logischer dat uw moeder, die u er trouwens attent op maakte van het gevaar dat u liep en de nodige maatregelen nam opdat u het land kon verlaten, u zou opzoeken in Casablanca waar u al een aantal maanden zonder problemen verbleef. Dat uw broer dan op de hoogte zou kunnen komen dat u in Casablanca verbleef kan weinig overtuigen, daar het toch de bedoeling was dat u onmiddellijk na het afscheid met uw moeder uit Marokko zou vertrekken (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Verder is ook bevreemdend te noemen dat u naar Italië reisde, waar een groot deel van uw familie verbleef en zelfs in

Rome ging wonen waar er ook een oom woont, terwijl u juist voor uw familie op de vlucht was. Meer nog u beweerde zelfs met uw neven te hebben gechat waardoor uw familie in Italië op de hoogte kwam dat u in Italië verbleef (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Dergelijke gedraging valt moeilijk te rijmen voor iemand die beweert omwille zijn seksuele geaardheid door de familie te worden gevisieerd. Daar uw moeder uw vertrek uit Marokko heeft georganiseerd uit vrees dat u door uw familie zou worden vermoord, is het ook onbegrijpelijk dat zij u juist naar Italië zou sturen en in een stad zou laten wonen waar er ook naaste familie verbleef.

Ofschoon u beweerde dat u reeds in 2013 genoopt was omwille uw problemen uit Marokko te vertrekken, vroeg u pas in augustus 2016 asiel aan in België toen u in het kader van een repatriëring naar Marokko in het Centrum voor Illegalen in Merksplas werd opgesloten. Van een asielzoeker die genooddaakt is om zijn land van herkomst te ontvluchten kan worden verwacht dat hij onmiddellijk internationale bescherming vraagt in het land waar hij aankomt en waar de mogelijkheid bestaat om asiel aan te vragen. Dat u geen asiel heeft aangevraagd in Italië en pas nadat u geruime tijd in België als illegaal verbleef in laatste instantie uiteindelijk in België asiel aanvraagde, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid en ernst van uw ingeroepen vrees. Dat u pas in Merksplas door een sociaal assistent op de mogelijkheid van asiel werd gewezen kan moeilijk overtuigen.

Verder beweert u dat u wilt publiceren over de toestand van homo's en biseksuelen in Marokko. Hierbij dient te worden opgemerkt dat u dit tot op de dag van vandaag nog niet heeft gedaan, terwijl u reeds omwille uw seksuele geaardheid in 2013 genoopt was om uw land van herkomst te verlaten. Wanneer u daarmee werd geconfronteerd vertelde u dat u daarvoor de tijd nog niet heeft gehad en dat u hier eerst uw zaken op orde probeert te stellen. Dat u sinds 2013 geen tijd zou hebben gehad om iets te publiceren of zelfs maar uw problemen te melden kan moeilijk overtuigen. U gevraagd of u contact heeft opgenomen met Kif Kif (de enige vereniging die u ken die in Marokko opkomt voor de rechten van homo's en biseksuelen) om uw problemen te melden en te publiceren, beweerde u dat nog niet te hebben gedaan omdat u zich dan eerst moet inschrijven en zich eerst moet voorbereiden. Daar u nu in het CIM bent opgesloten zou dit voor u zeer moeilijk zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Ook hier kan weer worden opgemerkt dat u reeds jaren in België zit en dat indien uw engagement oprecht zou zijn u dat reeds lang had gedaan. U beweerde verder dat u reeds veel documenten verzameld heeft over de situaties van homo's en biseksuelen in Marokko. U gevraagd naar die documenten kon u enkel een document tonen van Kif Kif van wikipedia. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw seksuele geaardheid en aan de problemen die daaruit voortvloeien. Alles wijst erop dat u zich nu als biseksueel uitgeeft om een nakende repatriëring naar Marokko te vermijden.

De beide documenten die u voorlegt waarin uw moeder verklaart dat u omwille uw seksuele geaardheid in Marokko in de problemen zou komen vertonen een louter gesolliciteerd karakter en voegen voor het overige niets aan uw asielrelaas toe. Opmerkelijk is ook dat u in die documenten wordt beschreven als een homoseksueel, terwijl u eigenlijk biseksueel bent.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

2.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een internetartikel betreffende de homofobe maatschappij in Marokko gevoegd.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal), met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het

rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van de commissaris-generaal kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers voorgehouden biseksuele geaardheid en de daarmee onlosmakelijk verbonden vervolgingsproblemen. De commissaris-generaal stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Marokko diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Geneefse Conventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Marokko alsnog dergelijk bedoelde vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de Wet over de Subsidiaire Bescherming zou lopen.

In eerste instantie kan er worden getwijfeld of u daadwerkelijk biseksueel bent en omwille van uw seksuele geaardheid in Marokko in de problemen bent gekomen. Zo gaf u vage en ontwijkende antwoorden op de vragen hoe u tot het besef kwam dat u biseksueel bent. Op de vraag hoe u tot het besef kwam dat u biseksueel bent vertelt u dat u geregeld stommiteiten deed in uw wijk, u gevraagd wat u met stommiteiten bedoelt antwoordde u een relatie hebben (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). U gevraagd of dergelijke relatie van de ene dag op de andere komt beweerde u dat u begon toen u elf twaalf jaar was en dat u op vijftien, zestien of zeventien jaar merkte dat u zowel voor mannen als voor vrouwen bent omdat u tussen elf en zeventien jaar veel naar seksvideo's op internet keek. U gevraagd naar welke video's u keek, kon u enkel de site 89.com aangeven. Ook op de vraag wanneer u voor het eerst een seksuele ervaring had met een man blijft u eerder vaag. U kunt het zich niet juist herinneren en stelde dat dit ongeveer op zestienjarige leeftijd was. Op de vraag hoe u met die persoon in contact kwam en hoe jullie uiteindelijk besloten om seks te hebben stelt u dat dit gebeurt door naar films te kijken en dat dit dan zo maar gebeurde (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). U gevraagd of u ooit een meer duurzame relatie had met een man verklaarde u dat u van 2010 tot 2012 een relatie had met O.(...). Hoe jullie ontdekten dat jullie een relatie wilden beginnen antwoordde u opnieuw dat dit gebeurde door samen naar homoporno te kijken. U gevraagd hoe u wist of die persoon interesse had in dergelijke films stelde u dit gewoon te weten omdat u biseksueel bent en hij gay. U gevraagd hoe u wist dat die persoon gay is antwoordde u opnieuw omdat u dikwijls met hem naar films keek. Opnieuw gevraagd hoe u wist dat die man interesse had in seksfilms met mannen, stelde u dat u hem verleidde en hij u verleidde. U gevraagd waar die verleiding plaatsvond beweerde u dat dit in uw kamer was. Gevraagd hoe u opmerkte dat die man interesse had om naar uw kamer te gaan, beweerde u dat u dit gewoon kon zien aan hoe hij praatte en hoe hij zich gedroeg. Dat u zo maar op het zicht kon zien of iemand in Marokko gay is, strookt niet met de door u geschetste homofobe context in Marokko. In de gegeven opstandigheden zou zo iemand immers ook onmiddellijk opvallen bij politie of bij derden die homo's minder goed gezind zijn. Door het afleggen van vage weinig doorleefde verklaringen over uw seksuele geaardheid wordt de geloofwaardigheid daarvan ernstig in twijfel getrokken.

Verder dient nog te worden opgemerkt dat er bedenkingen kunnen worden gemaakt omtrent de geloofwaardigheid van uw problemen die u in Marokko beweerde te hebben gekend en die aan de basis liggen van uw vertrek uit Marokko. Zo liet u optekenen dat de situatie in Marokko voor biseksuelen/homoseksuelen in die mate precair is dat zij lange gevangenisstraffen riskeren of te worden gedood door islamisten (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Desalniettemin had u seksuele betrekkingen met uw vriend in uw kamer in uw ouderlijke woonst zonder dat u zelfs de deur van uw kamer op slot deed (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Dat u dan ook door uw familie ooit zou worden betrappt is dan ook niet verwonderlijk en is in de door uw geschetste homofobe context van de Marokkaanse maatschappij dan ook onbegrijpelijk dat u dergelijk risico nam. Te meer er ook alternatieven waren waar jullie elkaar konden ontmoeten. U beweerde immers dat u samen met uw vriend regelmatig naar de kust gingen waar jullie een huisje huurden of in een hotel verbleven (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Verder is het ook eigenaardig dat u, ofschoon u reeds op de hoogte was dat uw broer u wou vermoorden, terugkeerde naar Oujda om afscheid te nemen van uw familie. Dat u afscheid wou nemen van uw moeder is volkomen begrijpelijk, doch dat u het risico nam om terug te keren naar de plaats waar de familieleden wonen die u willen vermoorden is moeilijk te begrijpen. In de gegeven omstandigheden is het logischer dat uw moeder, die u er trouwens attent op maakte van het gevaar dat u liep en de nodige maatregelen nam opdat u het land kon verlaten, u zou opzoeken in Casablanca waar u al een aantal maanden zonder problemen verbleef. Dat uw broer dan op de hoogte zou kunnen komen dat u in Casablanca verbleef kan weinig overtuigen, daar het toch de bedoeling was dat u onmiddellijk na het afscheid met uw moeder uit Marokko zou vertrekken (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Verder is ook bevreemdend te noemen dat u naar Italië reisde, waar een groot deel van uw familie verbleef en zelfs in Rome ging wonen waar er ook een oom woont, terwijl u juist voor uw familie op de vlucht was. Meer nog u beweerde zelfs met uw neven te hebben gechat waardoor uw familie in Italië op de hoogte kwam dat u in Italië verbleef (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Dergelijke gedraging valt moeilijk te rijmen voor iemand die beweert omwille zijn seksuele geaardheid door de familie te worden gevisieerd. Daar uw moeder uw vertrek uit Marokko heeft georganiseerd uit vrees dat u door uw familie zou worden vermoord, is het ook onbegrijpelijk dat zij u juist naar Italië zou sturen en in een stad zou laten wonen waar er ook naaste familie verbleef.

Ofschoon u beweerde dat u reeds in 2013 genoopt was omwille uw problemen uit Marokko te vertrekken, vroeg u pas in (...) 2016 asiel aan in België toen u in het kader van een repatriëring naar Marokko in het Centrum voor Illegalen in Merksplas werd opgesloten. Van een asielzoeker die genoodzaakt is om zijn land van herkomst te ontvluchten kan worden verwacht dat hij onmiddellijk internationale bescherming vraagt in het land waar hij aankomt en waar de mogelijkheid bestaat om asiel aan te vragen. Dat u geen asiel heeft aangevraagd in Italië en pas nadat u geruime tijd in België als illegaal verbleef in laatste instantie uiteindelijk in België asiel aanvraagde, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid en ernst van uw ingeroepen vrees. Dat u pas in Merksplas door een sociaal assistent op de mogelijkheid van asiel werd gewezen kan moeilijk overtuigen.

Verder beweert u dat u wilt publiceren over de toestand van homo's en biseksuelen in Marokko. Hierbij dient te worden opgemerkt dat u dit tot op de dag van vandaag nog niet heeft gedaan, terwijl u reeds omwille uw seksuele geaardheid in 2013 genoopt was om uw land van herkomst te verlaten. Wanneer u daarmee werd geconfronteerd vertelde u dat u daarvoor de tijd nog niet heeft gehad en dat u hier eerst uw zaken op orde probeert te stellen. Dat u sinds 2013 geen tijd zou hebben gehad om iets te publiceren of zelfs maar uw problemen te melden kan moeilijk overtuigen. U gevraagd of u contact heeft opgenomen met Kif Kif (de enige vereniging die u ken die in Marokko opkomt voor de rechten van homo's en biseksuelen) om uw problemen te melden en te publiceren, beweerde u dat nog niet te hebben gedaan omdat u zich dan eerst moet inschrijven en zich eerst moet voorbereiden. Daar u nu in het CIM bent opgesloten zou dit voor u zeer moeilijk zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 16) Ook hier kan weer worden opgemerkt dat u reeds jaren in België zit en dat indien uw engagement oprecht zou zijn u dat reeds lang had gedaan. U beweerde verder dat u reeds veel documenten verzameld heeft over de situaties van homo's en biseksuelen in Marokko. U gevraagd naar die documenten kon u enkel een document tonen van Kif Kif van wikipedia. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw seksuele geaardheid en aan de problemen die daaruit voortvloeien. Alles wijst erop dat u zich nu als biseksueel uitgeeft om een nakende repatriëring naar Marokko te vermijden.

De beide documenten die u voorlegt waarin uw moeder verklaart dat u omwille uw seksuele geaardheid in Marokko in de problemen zou komen vertonen een louter gesolliciteerd karakter en voegen voor het overige niets aan uw asielrelaas toe. (...)

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofd een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit

zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Verzoeker is de mening toegedaan dat de vraag naar de precieze websites die hij bekeek bezwaarlijk uiterst pertinent te noemen is en merkt op dat er evenmin op doorgevraagd werd. Hij benadrukt dat hij op alle vragen getracht heeft naar waarheid te antwoorden.

De Raad stelt vooreerst vast dat aan verzoeker meerdere vragen werden gesteld om na te gaan of verzoeker daadwerkelijk biseksueel is, doch hij telkens vage en ontwijkende antwoorden gaf op de vragen. Hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, komt het aan de asielzoeker toe om zijn beweerde homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die op hun beurt (onder meer) gezien moeten worden in het licht van het al dan niet homofobe karakter van de samenleving waaruit de asielzoeker afkomstig is. Uit een lezing van het gehoorverslag blijkt dat de *protection officer* open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen omtrent de ontdekking en de beleving van zijn beweerde homoseksualiteit in de context van de homofobe Marokkaanse samenleving, doch dat verzoeker zich beperkte tot vage, ontwijkende en weinig doorleefde antwoorden (stuk 5, gehoorverslag, p. 6-8). Hierbij dient opgemerkt dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Wat betreft de vraag omtrent de websites die verzoeker bekeek, wordt opgemerkt dat deze kadert in het onderzoek naar verzoekers vermeende biseksualiteit en aldus pertinent is. Het argument dat niet verder werd doorgevraagd mist feitelijke grondslag. Uit het gehoorverslag blijkt dat er desbetreffend nog vragen werden gesteld. Zo werd verzoeker gevraagd of hij nog naar andere websites keek, of dergelijke websites geblokkeerd zijn of vrij toegankelijk en of de door verzoeker aangehaalde website enkel voor Marokkaanse mannen beschikbaar is (stuk 5, gehoorverslag, p. 7).

Op de vraag hoe hij wist dat iemand homo was, geeft verzoeker aan spontaan te hebben geantwoord, doch dat verweerder kennelijk haar antwoorden niet weet te interpreteren. Verzoeker citeert uit zijn gehoorverslag en licht toe dat hij hier eigenlijk heeft willen stellen “*dat het in de details zit: gedragingen, oogcontact (verleiden), complimentjes, ...*”. De Raad stelt vast dat verzoeker hier niet verder komt dan het opwerpen van *post-factum* verklaringen die duidelijk na reflectie zijn tot stand gekomen teneinde zijn relaas alsnog geloofwaardig te laten overkomen.

Verzoeker beaamt dat het niet sluiten van de deur van zijn kamer in zijn ouderlijk huis terwijl hij seksuele betrekkingen had met zijn vriend O., op een onvoorzichtigheid lijkt. Hij legt evenwel uit dat hij niet had verwacht dat één van zijn broers zijn kamer zou binnenkomen, normaliter klopten zij eerst op de deur.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met zijn argumentatie dat een gesloten deur nog meer verdacht zou kunnen overkomen, aldus in gebreke blijft. Dat verzoeker door zijn familie ooit zou worden betrapt is dan ook niet verwonderlijk en het is in de door verzoeker zelf geschetste homofobe context van de Marokkaanse maatschappij ongeloofwaardig dat hij dergelijk risico nam. Deze vaststelling klemmt des te meer gezien er ook alternatieven waren waar ze elkaar konden ontmoeten. Dat de mensen zich ook vragen zouden beginnen stellen als verzoeker telkens met zijn vriend op hotel zou gaan, overtuigt de Raad niet en biedt geen verschoning voor het nemen van dergelijk groot risico om seksuele betrekkingen te hebben in zijn kamer van zijn ouderlijke woonst zonder de deur van zijn kamer op slot te doen.

Verzoeker benadrukt dat hij in het grootste geheim naar Oujda is gegaan om afscheid te nemen van zijn moeder en merkt op dat zijn moeder op dat moment niet onopgemerkt naar Casablanca kon gaan. Ook hier stelt de Raad vast dat verzoeker blijft steken in het herhalen van eerder afgelegde verklaringen. Zo wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat deze uitleg niet kan overtuigen daar het toch de bedoeling was dat verzoeker onmiddellijk na het afscheid met zijn moeder uit Marokko zou vertrekken (stuk 5, gehoorverslag, p. 11). Waar verzoeker stelt dat zijn moeder nadien nog eens naar de luchthaven van Oujda is gegaan om afscheid van hem te nemen, wordt opgemerkt dat ook een dergelijke *post factum* verklaring niet kan verklaren waarom verzoeker zelf naar Oujda is geweest om

afscheid te nemen van zijn moeder en het risico nam om terug te keren naar de plaats waar de familieleden wonen die hem zouden willen vermoorden.

Wat betreft de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat het bevreemdend te noemen is dat verzoeker naar Italië reisde, waar een groot deel van zijn familie verbleef en zelfs in Rome ging wonen waar er ook een oom woont, terwijl hij juist voor zijn familie op de vlucht was, geeft verzoeker in voorliggend verzoekschrift aan dat hij niet wist dat zijn nonkel in Italië woonde; het is zijn moeder die hem daarvan nadien op de hoogte heeft gebracht. Deze uitleg neemt de Raad niet aan. Daar zijn moeder zijn vertrek uit Marokko heeft georganiseerd uit vrees dat hij door zijn familie zou worden vermoord, is het ongeloofwaardig dat zij hem juist naar Italië zou sturen en in een stad zou laten wonen waar er ook naaste familie verblijft. Dergelijke gedraging valt moeilijk te rijmen met de door verzoeker beweerde vrees.

Verzoeker herhaalt dat hij aanvankelijk niet wist dat de vluchtelingenstatus tevens aan biseksuelen kon worden toegekend en stelt onder verwijzing van artikel 10, §1 van de Procedurerichtlijn en het UNHCR rapport "Beyond Proof" dat dit bovendien niet automatisch een argument mag vormen om de asielaanvraag te verwerpen of de algemene geloofwaardigheid van de verzoekende partij in twijfel te trekken. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus niet enkel geweigerd wordt omdat hij laattijdig asiel heeft aangevraagd, doch ook en vooral omdat verzoeker vage en weinig doorleefde verklaringen heeft afgelegd over zijn seksuele geaardheid én hij ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent de problemen die hij omwille hiervan in Marokko zou hebben gekend (*supra*). Het gegeven dat verzoeker reeds in 2013 genoopt was omwille van zijn problemen uit Marokko te vertrekken, hij geen asiel heeft aangevraagd in Italië tijdens zijn verblijf aldaar en hij pas in 2016 asiel aanvraag in België toen hij in het kader van een repatriëring naar Marokko in het Centrum voor Illegalen in Merksplas werd opgesloten, vormt een contra-indicatie voor de ernst van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming en is een bijkomend element dat de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas verder teniet doet. Verzoekers gedrag kan immers bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Verzoekers laattijdige asielaanvraag stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

Dat verzoeker niet wist dat de vluchtelingenstatus tevens aan biseksuelen kon worden toegekend, overtuigt niet en kan niet volstaan om verzoekers handelen te vergoelijken en vermag dan ook geen afbreuk te doen aan voorgaande overwegingen. Uit verzoekers gedrag blijkt dat hij met de door hem ingestelde procedure niet zozeer internationale bescherming tegen een vrees voor vervolging in zijn land van herkomst beoogde doch eerder een repatriëring naar Marokko trachtte te voorkomen, hetgeen niet strookt met de houding van een persoon die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, zo zijn beweerde vrees op enige waarheid zou berusten, kan redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker zich zou hebben geïnformeerd aangaande de wijze waarop hij internationale bescherming kon verkrijgen tegen de vrees die hij beweert te koesteren ten aanzien van zijn land van herkomst.

Gelet op voorgaande vaststellingen, hecht de Raad geen geloof aan verzoekers beweerde biseksuele geaardheid en de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

Het internetartikel betreffende de homofobe maatschappij in Marokko, wijzigt niets aan het voorgaande. De homofobe context in Marokko wordt te dezen immers niet betwist noch ontkend. Bovendien toont de algemene situatie betreffende homoseksuelen in Marokko niet aan dat verzoeker daadwerkelijk biseksueel is. Verzoeker dient dit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, alwaar hij gelet op voorgaande in gebreke blijft.

Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van

herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.5. Bovenstaande vaststellingen in het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.6. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift, en in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie november tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

C. DIGNEF